

sidende til Dømedag. Men det ville vi ikke have. Derfor Ministeriet kommer og siger: Vi gaa paa Remonterne, saa sig vi: Gaa paa Remonterne — det er klart nok. Og nu vil jeg sige det ærede Medlem, dersom det virkelig er hans Mening, at han vil gaa i Baad med Ministeriet, saa sig vi: Lykke paa Rejsen. Derimod er jeg ikke vis paa, at alle Medlemmer her ville med i den Befordring, og jeg haaber i det Mindste, at der baade i dette Thing og det andet Thing skal være Mænd, som for Alvor ville forhandle om at bringe en ordnet Tilstand tilveie. Jeg skal lidt nærmere forklare, hvad man ønsker i saa Henseende. Det er lidt vanskeligt at tale til de Herrer ved Vinduet; thi man bliver strax misforstaaet. Naar vi her af Hjertet føle Lyst til at være elskværdige mod de Herrer — det ligger naturligt for os — saa ere de Herrer ganske vist ogsaa elskværdige — det ere de altid — men de kunne dog ikke undertrykke en lille Lyst til at fortælle rundt omkring, at man herovre er i en slem Knibe og ønsker at faae Hjælp og Støtte fra de Herrer, for at komme ud af den Knibe. Nu vil jeg indrømme, jeg kan forstaa, at det kan tilfredsstillende de Herrer, at dette lille Birafoffer bringes deres politiske Betydning, — jeg skal ogsaa gjerne være med til at svinge Nøgelskarret ved denne Leilighed, — men naar vi tage Sagen ganske alvorlig, tror jeg, at der egentlig ingen Grund er dertil. Jeg tror virkelig, at, naar de Herrer ville se Sagen realitistisk — vi ere jo i en meget realitistisk Tid, og Fantasiens Tid er forbi — naar de ville tage Tingene, som de ere, saa maa de vistnok indrømme, at vi staa os temmelig godt og have ikke nogen særdeles stor Trang til at komme ud af Knibe. Men det er virkelig vor oprigtige Mening, at det er Nødt for enhver Mand i dette Dieblift at bidrage Sit til, at en Forhandling mellem Thingene kan blive mulig, og at et Resultat kan opnaas, som kan tilfredsstillende Forsatningens Fordringer og Landets Hære og Vel, og der har efter vor Opfattelse Ingen Ret til at sætte sine Partionsker over alt Andet (Hør! Hør!), men at Enhver er nødt til selv om han i Diebliftet skal naae noget Mindre, skal finde sig i Noget, som ikke er saa fuldkomment, som han kunde ønske det, at finde sig dert, naar kun det Væsentlige bliver bedre, nemlig Landets forfatningsmæssige Udvikling — det er dette, vi ville, og ikke en Smule Andet. Om Saadant er muligt eller ikke, afhænger jo naturligvis af, hvorledes disse Forhandlinger ville blive førte, og hvorledes man vil træde op mod hinanden. Der er sagt om det Forslag, her er forelagt, at det intet Forhandlingsforslag er, men et Krigsforslag. (Sndfigelse.) Det var et drillende Forslag, sagde det ærede Medlem for Rørebros (Vilje: Nei!). Det ærede Medlem sagde om Ordspørerens Forslag og Motivering deraf, at den var drillende, og som sædvanlig var han enig med den høitærede

Conseilpræsident, der sagde, at det var et Krigsforslag. Nu siger jeg: Jeg kan ikke opfatte det saaledes; hvis det er et Krigsforslag, saa er det Forslag, som er kommen til os fra Landstinget, ogsaa et Krigsforslag. Ville de Herrer indrømme, at det Forslag, der er kommet til os fra Landstinget, er et Krigsforslag, og at Landstinget har sendt os dette Forslag for at erklære Folkethinget Krig? det vil jeg paa ingen Maade indrømme. Jeg mener, at det vilde være en ligefrem Fornærmelse at sige, at det havde gjort det for at erklære Krig. Nei, jeg tror, at man i Landstinget har den samme Betragtning, som vi her i Folkethinget have, nemlig at denne Forhandling med Gøngen imellem sig er til megen Nytte, og man gjør bedst i at stille sine Punkter op hver paa sin Side og se, om det Udvalg, der blive sammensat, kan bringe Noget ud af det, og netop, hvis man vil det, og jo mere alvorlig man virkelig vil en Forhandling med det andet Thing, med Rigsdagens anden Afdeling, jo mindre tilbøjelig vil man være til allerede paa dette Trin at indrette Forslaget paa Ufflag eller med væsentlige Forandringer. Sa, nu veed jeg nok, at det ærede Medlem, som sidder derovre og ser paa mig, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Vilje) atter er uenig med mig. Jeg beskæder det i høi Grad, jeg har sjældent den Lykke at kunne træffe sammen i Enighed med det ærede Medlem. Jeg veed godt, hvorfor vi ere uenige. Jeg forstaaar det godt: det ærede Medlem holder ikke af Fællesudvalg; det gjør jeg i Grunden heller ikke; men det ærede Medlem gjør det af den Grund, at det altid har gjort Fortræd her og været en Ulykke for Ministrene her, og hvad der kommer ud af det, har ikke været godt. Det kan det nu være Noget i. Men hvorfor have de ikke udrettet Noget, disse Fællesudvalg, og hvad er det, der er kommet ud af det, som ikke er godt? Det, som er kommet ud af det sidste Udvalg, som ikke var godt, er det nuværende Ministerium. Deri er jeg ganske enig med det ærede Medlem, at det ikke er godt. Men hvorfor udrettede Fællesudvalget ikke Noget? Hvorfor bragte det saadant Noget ud som det nuværende Ministerium? Fordi man ikke den Gang forstod, at, naar der er en bestemt Villie til i begge Thing at komme til en Forstaaelse, og naar der er gjort store — efter min Mening meget for store — Indrømmelse fra dette Things Side — jeg var ikke med til en Forsoning dengang, ikke i fjerneste Maade —, saa var det Tid at vise Maadehold, men i Stedet derfor viste man Folkethinget en endnu skarpere, koldere Ligegyldighed og Genfjendskab, end nogen finde tidligere var sket. Sa, mine Herrer, derfor kom der ikke Noget ud af det. Der var sandelig Medgjørighed og Bøielighed i Folkethinget nok, meget for meget; det er der ikke nogen Tvivl om (Modsigelse af Vilje). Sa, det ærede Medlem maa udfylde mig, han veed jo godt, at jeg